

"Şəhid cənnətdədir, Allah qatında xeyirli bir mərtəbədə ikən, heç bir qul bir da-hə dünyaya qayıtmaq istəməz. Ancaq şəhidlər bundan müstəsnadır. Çünki şəhidlər şəhid olmanın necə üstün mərtəbə olduğunu bildikləri üçün yenidən şəhid olmaq üçün can atarlar". (Məhəmməd peyğəmbər)

Keçirdiyimiz hər gün tarixə dönür. Tarixə yazılan günlərin hamısı yadda qalan olmur. Elə günlər var onlar unudulub gedir, elələri də var ki, onlar heç vaxt unudulmur, yaddan çıxmır. Belə günləri unudulmaz edənlər qəhrəman şəhidlərimizdir. Çünki, bu dünyada hər bir insana bəxş olunan bir ömür payı var. O ömür payını da müəyyən müddət sonra insan başa vurur. Bu mənada insanın işıqlı, açıq gözlə baxdığı gözəl həyata bilərəkdən əlvədə deməyi ən uca bir zirvə olan şəhidlik zirvəsidir. Hansı ki, o zirvədə qərar tutmaq hər kəsə nəsihət olan ömür payı deyildir. Vətən və millət yolunda öz istəyi ilə canından keçməyə razı olan insanların fəth elədiyi ən yüksək, şərəfli zirvədir şəhidlik zirvəsi!

Aprelin 1 - dən 2 - sinə keçən gecə Azərbaycanı qara buludlar öz cənginə almışdır. Səhbəboyu rayonlarımızdan müharibə xəbərləri gəlməyə başladı. Çox keçmədi ki, informasiya vasitələrindən şəhidlərimizin qəhrəmancasına göstərdiyi sücaət nəticəsində Azərbaycanın bəzi torpaqlarının erməni işğalından (23 il sonra) azad edilməsi xəbərini aldıq . Aldığımız xoş xəbər arxasınca 4 günlük müharibə nəticəsində 94 igid əsgərimizin şəhid olması xəbərini aldıq. Torpaqlarımızın azadlığı naminə qəhrəmancasına vuruşan ərənlərimiz öz şirin canlarından keçməyi və bayrağımızı o mənfur düşmən tapdağında inləyən torpaqlarımızda sancmağı hər şeydən üstün tutdular. Bu ONLARIN həyat yolu, çoxdan gözlədikləri müqəddəs amalı idi.

Məlumdur ki, ONLARIN hər biri Vətənin qəhrəmanlıq sənamasına öz silinməz, müqəddəs imzalarını qoydular. - Al qanla yoğrulmuş imzalar... Bu imzaların içində bir imza da var...

Mayor Elnur Əliyev Adil oğlu. Və bu imza da tarixən millət yaşadıqca silinməz və unudulmaz olacaqdır.

Aprelin 2 - sinə keçən gecə Füzuli, Cəbrayıl rayonları istiqamətində yerləşən "Lələ - Təpə" yüksəkliyi uğrunda gedən döyüşlərdə şəhid olmuşdur Mayor Əliyev.

Elnur Əliyev haqqında kiçik tanıtım:

16 avqust 1976 - ci ildə Füzuli rayon Dədəli kəndində anadan olub. Ailəli idi. İki yaşlı oğul övladı var.

Moyor Elnur Əliyev pillə-pillə yüksəlmişdir. Belə ki, o, 1991 - 1994 - cü illərdə - Cəmişid Naxçıvanski adına İbtidai Hərbi Məktəb, 1994 - 1998 - ci illərdə -Bakı Ali Birləşmiş Komandanlıq Məktəbi, 1998 - 2001 - ci illərdə - Tovuz rayonunun təqim komandiri, 2001 - 2013 - cü illərdə - Tovuz rayonunda bölük komandiri, 2013 - 2014 - cü illərdə - Bərdə rayonunda taborun qərargah rəisi, 14.11.2014 - cü ildən - Füzuli rayonunda bölmə rəisi işləmişdir. Eləcə də, Daşkəsən, Göygöl, Gəncə şəhərlərində Vətənə sadiqliyini hər hərbiçi olaraq nümayiş etdirmişdir.

Dillərə dastan, gələcək nəsillərə örnək olası bir ömür yaşadı Qəhrəmanımız. Elnur hər zaman Vətəninə sevin, 22 il ön cəbhədə yorulmadan, seve-sevə xidmət etdi və sevrəkən qəhrəmancasına şəhid oldu...

Hər zaman deyirdi: "Füzuli torpağında

"...Dədəliyə qayıdanda məni unutmayın"

anadan olmuşam, ata-baba yurdunu azad etmək mənim borcumdur". Elnur "Lələ təpə"də erməni postunu ilk ələ keçirən olub və bayrağı o yüksəkliyə sancan da o olub. 23 ildir erməni tapdağında olan torpaqlarımızı azad etmək üçün qorxmadan qarşı tərəfin üstünə gedib... Və nəticədə...

Adətən yaşadığımız bir dövrdə göstərilən filmlərdən, oxuduğumuz kitablardan qəhrəmanlar haqqında məlumatlar əldə etmişdik. Qarabağ savaşında Vətənpərvər, torpağını canından artıq sevən Mübariz kimi oğullarımızın olmağında Müstəqil Azərbaycan dövlətinin gənci kimi, qürur duyur, sevinirik. Elnur da məhz kinofilmlərdən gördüyümüz, oxuduğumuz o müqəddəs, əlçatmaz zirvəyə yüksəldi. Onun silah yoldaşlarını xilas etmək naminə özünü qumbaranın üstünə ataraq qəhrəmancasına şəhid olması qürurverici, şərəfgətirici bir addım olmaqla yanaşı bu günki gənclərə bir həyat məktəbi, bir müqəddəs yoldur. O yol ki, hər birimiz Qarabağ torpağımızın azadlığı naminə Elnur qəhrəmanlığından ibrət götürməli, o yoldan, o yoldan bəhrələnməliyik...

Döyüş yoldaşlarının dediklərindən: ... Neçə saat güllə yağışının altında qalsaq da azğın erməniləri xeyli geri çəkilməyə məcbur etmişdik. "Lələ-Təpə" də cəbhə xəttindən xeyli aralıda gələn güllə səsinə ermənilərin dirənşindən hiss edirdik ki, geri çəkilmələri özləri güllələyirlər. Biz düşməni məhv etdikcə ardınca yeni-yeni qüvvə gəlir-

di, amma addım-addım da olsa irəliləyirdik. Təpəyə çatmağa az qalmışdıq. Elnur bir neçə addım sağa sürünüb uşaqların qabağına keçdi və bizə əlbəyaxa döyüşə hazır olmaq əmrini verdi, elə bu zaman erməninin atdığı qumbara aramıza düşdü. Elnur bir quş cəldliyi ilə özünü qumbaranın üstünə atıb: - Aralının, özünüzdü qoruyun! - deyər əmr etdi.

Sonra da O, sonunu görmüş kimi fikrini bu sözlərlə: "Heyif ki, axırını görə bilmədim, Füzuliyə girəndə məni də xatırlayın" - bitirdi. O, bütün hərəkətləri ilə bizə nümunə idi və ölümü ilə də hamımıza örnək oldu...

Bəli, Azərbaycanın belə oğulları var və belə oğullara hər zaman ehtiyac var. Vətənpərvər, torpaq üçün canından keçən, çiyin-çiyinə vuruşduğu silah yoldaşlarının həyatını xilas edən, lakin sevdələrini göz yaşla qoyan Mayor Elnur Əliyev kimi.

Sağlığına arzuladığı və qismən də olsa yerinə yetirdiyi bir arzusu var idi igid, el oğlumuzun. Yoldaşlarının söylədiklərinə görə O, bu ifadəni daim təkrarlayardı: "Torpaqlarımızı düşməndən azad edəndə Füzuliyə birinci özümlə gərəcəyəm və əsirlikdə qalan kəndimizə bayrağı özüm də sancacağam!..." Düzdür, Dədəliyə bayraq sancmaq ona nəsihət olmasa da, azad etdiyi "Lələ-Təpə" yüksəkliyinə bayrağı Elnur sancdı...

Silah və 20 illik yaxın dostu Çoban Elnur haqqında belə deyirdi: "Hər komandirin də işi deyil əsgərlərini qorusun. Özü də 15 əsgərini birdən... Elnur mahir snayperçi idi. Elnur quşu gözündən, erməninə bileyindən vururdu. O, bizə belə deyirdi: "Mən istəyirəm ki, onlar torpaqlarımızdan qan tökülmədən çıxıb getsinlər. Amma getmirlər. İstəsəm hər gün neçəsini başından vuraram, amma bileyindən vururam ki, bütün ermənilərə dərs olsun, görənlər desinlər ki, o qulu kəşik oğlan Qarabağdakı ədalətsiz müharibədə şikəst olub. İndiyə kimi cəmi on yeddi dəfə erməniyə güllə atmışam, on yeddi erməninə tək qol etmişəm.

Elnur Tovuzda bölük komandiri idi, işləri də çox yaxşı gedirdi. Buna baxmayaraq, Füzuli torpağı onu hər zaman özünə çəkirdi. Bu tərəflər onun öz eli olduğundan bütün yollara, çığır və izlərə çox yaxşı bələd idi.

Tez - tez Füzulidən, doğma Dədəlidən danışardı, torpaqlarımızı düşməndən təmizləmək üçün hər cür imkan olduğunu, orduda böyük ruh yüksəkliyi yarandığını, birçə Ali Baş Komandanın əmrinə ehtiyac qaldığını

söyləyər, "nə qədər ki, torpaqlarımız azad olmayıb biz hamımız ilk növbədə əsgər olmayıq, silaha sarınmalıyıq" - deyirdi. Ən böyük arzusu isə - "...Kəndimizə qayıdanda məni unutmayın, adıma kəhrizin başındakı çinara yazarsınız...". Sən demə o, bizə dediyi sözləri qəhrəmancasına şəhid olmasından sonra cibindən çıxan qanlı vərəqdə də yazmış...

Həmişə Elvinlə, Elxandan soruşanda ki, nə istəyirsiz cavabında şoklad, maşın, oyuncaq və s istəyirik, deyirdilər. İndi sual verəndə əllərini atalarının şəklinə uzadaraq atamızı istəyirik- deyirlər. Bu an mənim üçün çox ağır olur. Onda özüm də bilmirəm onlara nə cavab verim, nə deyim.

Yaşamağın çox istərdim. Bizim üçün sağlığında da qəhrəman idi. Elvin hər yerdə, hər an atası ilə fəxr edir. - "Atam bizi, Vətənimizi qoruyur". Elvin həmişə istəyirdi bütün uşaqlar kimi onu da atası məktəbdən götürsün. Sumqayıtda 14 N - li məktəbi oxuyarkən ilk dəfə balaca Elvini məktəbdən götürməyə atası getmişdi. O, an Elvinin üzündə sevinc, eyni zamanda hərbiçi, cəsur, mərd atası ilə qürur duyduğu hiss olunurdu. Axı o hər zaman məktəbdə sinif yoldaşlarına atası haqqında, etdiyi qəhrəmanlıqlar barədə məlumat vermişdi.

Övladlarını milli Vətənpərvəlik ruhunda böyütmüşdü. Çox kiçik yaşlarından uşaqlar müharibəyə aid, ağırlı - acılı filmlərə baxırlar. Halbuki əksər gənclər o filmlərə baxmağa cürət etmirlər.

Nə qədər zəhmli görünürdüsə, bir o qədər də ürəyi yumşaq, təmiz, qayğıkeş, zara-fətçil və mehriban insan idi. Urəyim birçə ona rahatlıq tapır ki, O, övladlarının kiçik toylarına görə bildi. Mən kiçik toylarında çıxış edərkən böyük toyların görə, dedim. Sonra özlüyümdə fikirləşdim ki, bu nə arzudur mən demişəm, onsuzda görəcəyik. Bilməzdim ki, böyük toylarında Elnur olmayacaq. Ola bilsin o sözü Allah - Təala dedizdirib mənə.

Elnur Vətəninə uşaqlarından, məndən, hətta canından belə çox sevirdi. 40 günə yaxındır ki, Elnur evə gəlmir, zəng elmir, amma mən yenə də onu səngərdə, ön cəbhədə olduğunu düşünüb gözləyirəm. Elnur evdə çox az vaxt keçirdiyindən elə bilirlik işdədi, tezliklə gələcək. İşinə görə günlərlə evə gəlmədiyi vaxtları da olurdu. Heç ağılıma gəlməzdi ki, vaxt gələcək mən Elnur haqqında xatirələrimi danışacam...

Elnur heç zaman işini ağırlığını, keçirdiyi əziyyəti, problemini evə gətirməzdi. İş barəsində heç vaxt nəşə deməzdi. Övladları üçün hər şeyin ən yaxşısını etməyə çalışırdı. Uşaqların istədiyini, arzuladığı həyata keçirməyə çalışırdı. Urəyimizdən keçənləri bizdən öncə hiss edib reallaşdırırdı. Elnurun ürəyində arzuları var idi. Sumqayıtda yeni aldığı evi təmir edib köçmək. Təqaüdə çıxıb rahat balalarını saxlasın. Qismət olmadı...

Sevinc Məhərrəm qızı